

FIJN KLUSJE VOOR PA ROOS

Het zonderlinge krantenknipselavontuur van Jan Prins en Arie Roos begon om precies kwart over vier in de middag van een van de mistigste dagen die Amsterdam ooit had meegemaakt. Verkeersagenten deden hun werk volkomen voor spek en bonen, want geen mens kon hun signalen zien. De rode en groene lampen van de stoplichten waren alleen maar te onderscheiden als iemand de moeite nam in de palen te klimmen waaraan zij waren bevestigd en als pa Roos uit het raam van zijn werkkamer in het kantoor van Rederij Roos naar buiten keek, zag hij niets anders dan een dik pak grijswitte watten zodat hij het idee kreeg dat hij met rederij en al tussen de wolken zweefde. Dat gevoel werd sterker doordat het verkeer beneden op straat zo ongeveer tot stilstand was gekomen, wat een spookachtige stilte veroorzaakte - geheel anders dan het geraas en gerumoer dat anders tot in zijn kamer doordrong. Het was zo rustig dat het gesis van de gaskachel twee keer zo luid klonk als gewoonlijk.

De man aan de andere kant van het grote bureau was advocaat. Zijn naam was Dick Brul en elke keer als hij naar de mist keek, leek hij bozer te worden. 'Kijk me die troep nou eens aan,' zei hij nijdig. 'Je kunt buiten geen hand voor ogen zien. Ik wed dat zelfs de honden

kopzorgen hebben om een geschikte boom te vinden als ze nodig moeten.'

'Kom je hier om over de mist te praten?' vroeg pa Roos droog.

Brul draaide met een ruk weg van het raam. 'Was het maar waar. Ik heb te maken met een veel erger soort ondoorzichtigheid dan mist. Ik heb te maken met een van die fijne klusjes waar kop noch staart aan te ontdekken is.'

Pa Roos liet een sputterend geluid horen. 'Is dat niet waar een advocaat voor is opgeleid, kop noch staart klussen? Pak een stoel en vertel.'

Advocaat Brul ging zitten en vroeg: 'Heb jij ooit gehoord van de naam Justin Stommel?'

Pa Roos keek naar het plafond, krabde zich achter een oor en zei langzaam: 'Justin Stommel ... Stommel. Wel eens gehoord, maar ik weet niet waar of hoe.'

'Wel van Justin St.?'

'Die kunstschilder die in Frankrijk ...'

'Woont en daar zijn naam veranderde in Justin St met een punt erachter. St. dus,' vulde Brul aan.

Pa Roos knipte met de vingers. 'Die gekke Hollander, die hier het zout in de pap nog niet verdienen kon met zijn schilderijen, toen naar Frankrijk ging en daar kapitalen bijeenharkte met idiote schilderstukken?'

Brul knikte: 'Precies. Hij vond een volkomen nieuwe manier van schilderen uit. Hij deed

het met fietspompen. Hij zette zes of acht pompen op een rijtje, vastgeschroefd op de vloer. Hij maakte ze van boven open, trok de zuigers eruit, vulde de buizen met verschillende felle kleuren verf, zette de zuigers terug in de buizen en spoot straaltjes verf tegen zijn doeken. Hoe het mogelijk is, begrijp ik niet, maar die fietspompkunstwerken raakten ineens in de mode en voor Stommel wist wat hem gebeurde, kreeg hij duizenden dollars voor zijn schilderstukken.'

'Hm,' zei pa Roos knorrig, 'wat heeft dat met ons te maken? Zoiets leidt eerder naar een goed betraaliëd gekkenhuis dan naar een zaak waar een advocaat of een reder voor nodig is.'

Brul lette niet op wat pa Roos zei, maar ging verder: 'Onze dolle Stommel, de geniale fietspompschilder, kon twee dingen nooit vergeten: de jaren dat hij dag in, dag uit rammelde van de honger en het feit dat hij hier in Holland altijd was uitgelachen. Het gevolg daarvan was dat hij steevast weigerde ooit nog een voet in Holland te zetten en dat hij al zijn geld oppotte. Want volgens hem kon je niet weten hoelang zo'n fietspompmode duurde en dan wilde hij wat centjes achter de hand hebben om te kunnen eten.'

'Wel wel,' zei pa Roos. 'Weet je zeker dat niet Justin Stomet-punt gek was, maar wel de idioten die duur geld neertelden voor waanzinschilderijen?'

'Gek was onze Stommel beslist niet,' gaf Brul toe.

‘Maar dood is hij nu wel en daar vloeien zottigheden uit voort waar mijn broer Ben mee is lastiggevallen.’

‘De broer die hier onlangs commissaris van de politie werd?’

‘Die, ja.’

‘Bedoel je dat Stommel vermoord werd?’

Brul schudde het hoofd: ‘De man is een paar maanden geleden een natuurlijke dood gestorven. Hij woonde in Zuid-Frankrijk in een grote, oude en bouwvallige villa. Een van die bakbeesten van huizen die dertig jaar geleden door een miljonair zijn gebouwd en later te duur werden in onderhoud. Tijdens de oorlog hebben er eerst Duitsers in gezeten en daarna nog een troep Amerikanen en toen dat allemaal achter de rug was, was het pand...